180. številka. Ljubljana, v sredo 10. avgusta 1898. XXXI. leto.

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejeman za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša. — Na naročbe, brez istodobne vpošiljatve naročnine, se ne ozira.
Za oznanila plačuje se od štiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.
Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je na Kongresnem trgu št. 12.
Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.
Telefon št. 34.

Žalosten konec.

Usoda Španske je odločena. Španska vlada je sprejela vse mirovne pogoje Združenih držav američanskih, ker je spoznala, da je absolutno nesposobna, nadaljevati vojno, in četudi je to storila samo s pridržkom, da parlament pogoje odobri, smo vender že opravičeni reči, da je vojna pri kraji, vojna, katera je Španско, nekdaj največjo in najmogočnejšo državo na svetu, potisnila na oni nizki nivó na katerem se nahajajo srednjeameriške republike in pa Grška.

Ošabni zmagovalec je diktiral Španski trde pogoje. Odpovedati se mora Kubi, jedinemu svojemu viru bogastva, odstopiti mora Združenim državam plodoviti Portoriko, jeden Ladronski in jeden Karolinski otok, a da širnih Filipinskih otokov, ne dobi nikdar več v svojo oblast, to je danes tudi že gotovo.

Denarne odškodnine bogati zmagovalec ni zahteval, pač pa mora že itak do skrajnosti zadolžena Španska prevzeti še vse državne dolgove, kar jih je naredila na račun Kube in Portorika, tako da bo odslej obremenjena v taki meri, da se tudi v najugodnejšem slučaju svojih dolgov niti v sto letih ne iznebi. Pri sedanjih ekonomičnih in političnih razmerah pa je to sploh nemogoče in težko je misliti, da se te razmere premene.

Žalosten konec je storila Španska. Še pred nekaj leti je sanjarila o tem, da postane sedma velesila. Kralj Alfonzo je takrat v ta namen potoval na Nemško. Sedaj pa se je pokazalo, da je ta ista Španska dopolnoma gnila in trhlena, tako, da se niti braniti ne more. Tako klaverno, kakor sedaj Španska, se še nobena država ni vojskovala. Začetkom vojne je imela štirikrat večjo in izvežbano vojsko na razpolaganje nego Združene države in njena mornarica je bila le malo manjša od ameriške, a vzlic temu in vzlic naravni hrabrosti španskih vojakov je bila poražena, še predno je prišlo do kake bitke. Resnične bitke sploh ni bilo; prišlo je samo do manjših prask. Tudi svojih dveh brodovij ni izgubila Španska v očitni bitki. Pri Manili je Španska izgubila svoje brodovje vsled brezbrižnosti in nevestnosti zapovednikov in vojakov, pri Santjagu pa so Amerikanci bežeče španske ladje polovili in uničili brez pravega boja. Takšen poraz že več ni žalosten, takšen poraz je sramoten.

Sedaj Španska ni več sposobna za količkaj resen odpor. Dasi ima skoro še vso armado, se vender ne more ganiti. Nedostaje ji ladij, nedostaje ji orožja, desorganizacija je grozna in tudi denarnih sredstev ni. V takih razmerah ji ne preostaje druzega, nego se ukloniti zmagovalcu in sprejeti diktirane ji pogoje. To je vlada tudi storila in če se parlament ne uda, spravi Španско le še v večjo nesrečo.

Španska preneha s to vojno biti kolonijalna država. Nekdaj je bil ves izvenevropski svet njena last. Pred 300 leti je začela izgubivati svoje kolonije, neizcrpne zaklade bogastva, in sedaj je ta proces končan, sedaj je izgubila zadnje kolonije in je na potu, da postane reven privesek Francije, država zadnje vrste, brez moči, brez ugleda in brez veljave.

Prenaglo bi bilo, prorokovati že sedaj, kako bo silna katastrofa — in mir je vsled krutih pogojev za Španско prava katastrofa — uplivala na španski narod; dejstvo pa je, da se različne stranke močno gibajo, da rase nasprotstvo proti vladajoči dinastiji, in da je pretendent, don Carlos de Bourbon — kakor znano rojen Ljubljančan — sporočil svojemu agentu Fontinu v Londonu, da je na Španskem že vse pripravljeno za revolucijo, da se prežene sedanja dinastija. Silnemu porazu v vojni utegne torej slediti še revolucija z vsemi svojimi grozovitostimi. Pač žalostna usoda, a zaslužena, kajti ta usoda je konsekvenca stoletnih grehov, tistih grehov, pod katerimi ginevajo tudi druge katoliške države v Evropi.

V Ljubljani, 10. avgusta.

K novim pogajanjem. Poročila o novih pogajanjih, katera je začel zopet pripravljati grof Thun, so torej vendar-le istinita. Seveda so i Čehi i Nemci vsled dobljenih izkustev skrajno nezaupni. I Nemci i Čehi se ne premaknejo s svojega stališča toliko, da bi mogel doseči Thun kak uspeh. „Narodni Listy“ vprašujejo: Ali se naj na stroške Čehov začno nova pogajanja z Nemci? Potrpljenje češkega naroda visi le še na prav tanki niti. Naši poslanci so že dovelj jasno povedali, kje se neha zadnja etapa našega čakanja in kje bi se začel vihar opozicije vsega češkega naroda. Češkim zastopnikom je nemogoče stopiti v razpravljanja z reprezentanti nemštva, katere vodi Wolf. Če pa ni dobiti nas, ni dobiti niti Poljakov. In ker se vlada ne upa ničesar proti nemški samogoltnosti, naj si pomaga kakor hoče! Naj sprejme poslednji ogerski predlog in naj sklene, da se obnovi nova trgovinska in carinska nagodba z Ogersko kakor s samostojno državo. Ako bo naša vlada dovelj odločna in močna, morejo postati te pogodbe za kmetijstvo in obrt ugodnejše kakor je bila dosedanja nagodba.

Jezikovno vprašanje v Istri. Na zahtevo jugoslovanskih poslancev, da treba rešiti jezikovno vprašanje tudi v južnih avstrijskih pokrajinah, zlasti pa na Primorskem, odgovarja „Istria“ jako imenitno. Piše namreč, da se zahteva pri vseh službenih razpisih v uradnem „Osservatore Triestino“ in tudi pri službah slug vedno (!) znanje treh jezikov: italijanščine, nemščine in slovenščine. Potem piše „Istria“: Da Italijani pri dobivanju služb pred Slovani nimajo nikake prednosti, tega ni treba povdarjati, kajti navadno (!) se zgodi narobe. Zares so se istrska sodišča spremenila v babilonske stolpe, zemljiške knjige so postale sibilinske ter niso za praktično porabo. Temu se pridruži še dejstvo, da zahteva tako jezikovno zmešnjavo — zlasti v Istri — le ducat tujih (!) odvetnikov. „Istria“ zaključuje torej, da nikakor ne razume, kakšno jezikovno vprašanje naj se v Istriji šele reši. Da je vsaka besedica teh trditev ogromna laž, ni treba šele povedati. Na Primorskem se že dolga desetlja boré Slovani prav obupno za pravico svojega jezika, katerega gonijo Italijani iz sodišč, iz deželnega zbora, iz občinskih svetov, dà, celo s pokopališč! Slovanski jezik je na Primorskem zatiran povsod in vselej.

Potovanje nemškega cesarja v Jeruzalem dela nekaterim francoskim žurnalistom sive lase. Francoski upliv v Siriji in Palestini je namreč bajè radi tega v veliki nevarnosti. Sedaj pa se poroča

---

LISTEK.

3

Ljolječka.

Spisal Fedor Sologub.

(Dalje.)

III.

Ljolječka je spala; Serafima Aleksandrovna je sedela v svoji sobi ter mislila vesela in nežno na svojo Ljolječko. Ljolječka je bila v njenih sanjah ljubezniv otrok, potem ljubeznivo mlado dekle, na to zopet dražestna mlada devica, a ostala je vedno mamina Ljolječka.

Serafima Aleksandrovna ni zapazila, da je vstopila Fedosja ter se ustavila pred njo. Fedosja je imela osupel, prestrašen obraz.

„Milostljiva, čujte, milostljiva,“ je dejala tiho, s tresočim, razburjenim glasom.

Serafima Aleksandrovna se je zavedla. Fedosjin obraz jo je vznemiril.

„Kaj hočeš, Fedosja? Se je li Ljolječki kaj pripetilo?“

Vstala je hitro s stola.

„Ne, ne, milostljiva,“ je odvrnila Fedosja ter branila z rokama, da bi pomirila milostljivo in jo zopet prisilila, da sede. „Ljolječka spi, Bog bodi ž njo! Toda povedati vam hočem, vedite — povem vam, Ljolječka se vedno skriva, — in to ni dobro . . .“

Fedosja je pogledala milostljivo z izbuljenimi očmi.

„Zakaj ni to dobro?“ je vprašala Serafima Aleksandrovna, in tudi nje se je polastil nekak nemir.

„Je že tako; slabo je to, ne dobro,“ je odgorila Fedosja. Njen obraz je izražal neomajno prepričanje.

„Prosim te, govori pametno,“ je zapovedala Serafima Aleksandrovna; „ne razumem skoro ničesar.“

„Glejte, milostljiva, skrivanje je neko znamenje,“ je razlagala Fedosja ter postala nakrat vsa zbegana.

„Neumnost,“ je odgovorila Serafima Aleksandrovna. Ni je bila volja dalje čuti, kako znamenje je to in kaj prorokuje — postalo jej je — ne baš tesno — vendar nekako težko pri srcu, čutila se je užaljeno, da more tako nespametna izmišljotina razpoditi drage sanje ter jo zastrašiti.

„Dà, resnično, gospoda ne veruje v znamenja, toda to znamenje je slabo,“ je govorila Fedosja z votlim glasom, „gospica se skriva in skriva . . .“

Mahoma je zajokala ter glasno ihtela.

„Skriva se in skriva in potem bode skrila svojo angeljsko dušo v mrzli grob,“ je dejala mej tem, si brisala s predpasnikom solze ter se useknila.

„Kdo ti pa je to vtepel v glavo?“ je vprašala Serafima Aleksandrovna s strogim, padajočim glasom,

„Agafja,“ je odvrnila Fedosja, „ona že ve.“

„Ona ve,“ je dejala razdraženo Serafima Aleksandrovna, katera je hotela na kak način osvoboditi se nemira, ki se je je polastil nakrat. „Kolika neumnost! Prosim, da mi v bodoče ne govoriš več takih nespametnostij. Pojdi . . .!“

Fedosja je odšla z užaljenim, žalostnim obrazom.

„Kolika neumnost! Li more Ljolječka umreti?“ si je mislila Serafima Aleksandrovna ter skušala s pametnimi razlogi pregnati čut strahu in mraza, kateri jo je pretresal pri misli na možnost Ljolječkine smrti.

Serafima Aleksandrovna si je dejala, da so le ženske nevedne ter da zato verujejo na znamenja. Kar se je tikalo nje, je bila preverjena, da mej otročjo igro, katera se lahko priljubi vsakemu otroku, in mej dolgostjo življenja ne more biti prav nikaka zveza. Trudila se je onega večera s posebno mar-

iz Beyruta senzačna vest, da hoče sultan cesarju Viljemu odstopiti neko luko in kos sirske dežele! Ta vest je seveda povsem neverjetna, a nekateri Francozi jo verjamejo ter se sila togoté. Iz Carigrada pa se poroča, da je dal sultan za cesarjev sprejem svojo palačo popraviti in razširiti, ter da se pripravlja uprav čaroben sprejem.

Španско-ameriška vojna vender še ni povsem končana. Dasi je ministerstvo Sagaste sprejelo ameriške pogoje, se mir ne sklene takoj, nego hoče Sagasta prej te predloge predložiti parlamentu. Ministerstvo se namreč nakrat ne upa samo in brez parlamenta dovoliti, da izgubi Španija toliko zemlje. Španci upajo, da se navzlic temu sklene premirje takoj, a se menda v tej svoji nadi motijo. Na Portoricu se namreč vojna nadaljuje kakor bi o miru nikdar niti govora ne bilo. General Miles se že bliža glavnemu mestu, San Juanu, katero so ameriške bojne ladije že bombardirale. Guverner San Juana, general Macias, ki ima bajè 9500 vojakov, se je pripravil na najodločnejši odpor ter je izdal proklamacijo, v kateri pravi: „Španija ni prosila miru, in jaz bom ameriške ladije sedaj prav tako prepodil, kakor sem že jedenkrat pregnal ladijevje admirala Sampsona". Mož govori torej jako ošabno in samozavestno. — S Kube pa prihaja zopet vest, da se je Garcia, poveljnik jednega dela insurgentov sprl z generalom Shafterjem, ter da hoče odslej na svojo roko v družbi z Gomezom nadaljevati vojno. Odkod bodeta dobivala odslej živila in streljivo, tega brzojavi ne poročajo.

Dopisi.

Z dežele, 7. avgusta. (Po učiteljskem slavju v Ljubljani.) Bela Ljubljana, stolnica lepe Kranjske, sredotočje naše Slovenije — se je bila praznično okrasila. Velika, ogromna narodna trobojnica na Ljubljanskem starodavnem gradu nam je došlecem, učiteljstvu, plapolala: Dobro došli! a v mestu plapolala je množica trobojnic in mestnih zastav. Ljubljana je vzprejela slov. učiteljstvo ljubeznivo, simpatično. Čast v obče ljubljanski slov. inteligenciji, a v prvi vrsti županu stolnega mesta, g. Hribarju in narodnim damam, ki so blagovolile prirediti lep večer z gostovanjem. Hvala vsemu ljubljanskemu meščanstvu, ki je svojo naklonjenost in prijaznost skazovalo slov. učiteljstvu, kamor je prišlo. Ljubljana se je pokazala, Ljubljančanje si pridobivajo vedno veče simpatije. — Ozbiljno zadoščenje je slov. učiteljstvu obilna udeležitev ljubljanskega stanovništva vseh slojev in priznanje na uspehu jubilejnega koncerta. A še mnogo večje zadoščenje je slov. učiteljstvu priznanje od strani prisotnih odličnih mož, bodisi pri zborovanju ali banketu, izraženo v lepih govorih na vsestransko njega uspešno delovanje v korist naroda našega. Laskave besede nam ne izginejo nikdar in ostanejo nam kot živa cvetka v spominu, da nas bodré v težavnem našem delovanju, nam, ki se češče osamele čutimo, kaj bi rekel — brez priznanja, a tem več prezirane tu in tam, od móž žali Bog tudi tacih, od kojih bi se vender pričakovalo in zahtevalo, da bi znali ceniti šolo in učiteljstvo — ali gredó brezozirno preko nas. Hvala Bogu, da je tacih oholežev vedno manj. Res je tako, kakor se je izrazil g. dr. Tavčar v svojem resničnem govoru; rekel je mej drugim: „Saj se moramo čuditi slov. učiteljstvu, da je narodno ostalo, trpečemu, revnemu na plačah, učiteljstvu, ki res dejstveno pokaže svoje sadove, a ne s frazami, mej tem ko je marsikoji nas, ki iz globoke sklede zajema, češče čmeren in se že pri vsaki neugodni priliki čuti mučenikom naroda svojega. In dr. Tavčar kakor tudi drugi gospodje so rekli: Pomagali smo Vam in še Vam bomo pomagali, kar bo le mogoče, ker vidimo, da ste ne samo potrebni, ampak tudi vredni. Kako se to vse drugače glasi, kaj ne dragi kolege, od onega govornika tam doli na periferiji naše domovine v divni Opatiji, ko je pred par leti pri jednaki priliki rekel v svojem govoru, da, ko bo ljudstvo videlo uspeh in delovanje učiteljstva, da bo samo spoznalo in reklo — naj se plače učiteljem poboljšajo. To se pravi: Čakaj o . . ., da trava vzrase. Potem smo pa prijatelji učiteljstvu. Kmet naj bo rekel — izvišajmo plače učiteljem, ako tega ne pripozna inteligentna, uplivna osoba. Vidi se, da se širom domovine naše nahajajo možje, ki nas poznajo le ob času volitev. Bog ne daj pa, da bi tedaj ostal učitelj indiferenten — koj je proglašen izdajalcem. So možje, ki sami ne vedo, kdaj padejo v roke drugih in ti drugi so spet v rokah tretjih in četrtih, koji ne mislijo na drugo, nego na svojo sebično nadvlado. S tem pa zelo odganjajo učiteljstvo od sebe. Mej slovenskimi župani se še vedno tudi nahaja móž, ki ne cenijo šole in ne vedo koliko da upliva učitelj, če prav deluje le mej štirimi stenami, na razvitek človeštva in posebe na svoj narod. Znanje, zavest, poštenje, morala, značaj — imajo mnogokrat svoj začetek v šoli za celo poznejše življenje. In kaj je narod brez teh svojstev? A vender se dobi župane, ki slov. učitelja gledajo z nekake višine. To so češče možje, ki mislijo v svoji oholosti, da so narod naš vseh pogub rešili. Dogaja se, da župan, mesto da bi učitelju šel na roko vsaj toliko, da mu nujne prepotrebne stvari da popraviti pri šolski zgradbi, mu še nasprotujo, če prav bi bila občina s tem zadovoljna. Češ, — glej ljudstvo koliko jaz veljam, ako kdo v moj rog ne trobi. Takim ljudem ne ugaja značaj, nepristranost. More li to veseliti slov. učitelja, ki živi življenje polno solz, neomejeno udan dela le v napredek svojega naroda in to brez sebičnega namena, je li vreden trpeti brez povoda ono oholo, brezozirno mrzko ponašanje?! Postopanje tako je naravnost grdo. Kdor šoli, oziroma učiteljstvu nasprotuje brez povoda, ta ni naroden človek, ker je proti narodovi koristi. Napredek takih mož je le, kje bi kakemu človeku za hrbtom šhodovali. Zato si pa žele večjega oblastva nad učiteljstvom — ali minuli so časi. Dejstva, dejstva in ne — fraz! V bodrilo pa so nam besede g. Hribarja: Učitelj naj ne bo trstika, ki ga veter maje, in — le naprej tako, za pravo korist naroda. Zato se obrača slovensko učiteljstvo, rekel bi, do vrhovnega župana slovenskega, da ob priliki shoda slovenskih županov v Ljubljani, ako bo mogoče obrazloži slovenskim županom, ali je vredno slov. učiteljstvo priznanja, je li na čast ali na sramoto svojemu narodu. In — ako je učiteljstvo na čast svojemu narodu, kar so vsi udeležniki učiteljskega shoda naglašali, je logično, kar prosimo gosp. Hribarja, naj naglaša in priporoča, da slov. županstva podpirajo slovensko učiteljstvo, ali pa vsaj naj mu tu ali tam kak župan ne nasprotuje brez povoda, kar bo le v korist narodu. Vem, da govorim vsem kolegam iz srca. — Dragi kolege! Videli ste pri naši 10letnici v Ljubljani — kdo nam hoče dobro — mora se reči, da se je brez strankarstva to naglašalo. Videli ste, koje novine so nam bolj naklonjene nego druge. Nadejati se je, da se naši strokovni listi tudi kmalu uredijo. Videl si može, ki znajo ceniti naše delovanje. Uspeh ta za nas je ponosen. Spomini sladki. Zdaj pa v samoti, v gorskem zakotju, dvignite z mano čašo in vskliknite: Bog živi belo Ljubljano, Bog živi vse prijazne in simpatične Ljubljančane! Učitelj.

Zahvala.

Na brzojavnom pozdravu, poslanom mi sa sastanka slovenskog učiteljstva, izričem čestitim učiteljicama i učiteljima najsrdačniju zahvalu, želeć od svega srdca, da ih dragi Bog u njihovom težkom i odgovornom pa i zasluženom poslu blagoslovi te da sa najboljim uspjehom odhranjuju majci Sloveniji valjane kćeri i sinove, koji će joj i svojim životom i svojom ljubavju biti na korist, na slavu i na diku.

U Rogačkoj Slatini, dne 9. kolovoza 1898.

Josip Juraj Strossmayr,
biskup.

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 10. avgusta

— (**„Nabulium".**) Kaj je ta spaka? Od tisoč bravcev ne ugane ni jeden, kaj se skriva za nebuloznim tem zastorom! Nič ne dé! Vzlic temu je ta Nabulium — kojega je rodil kanonik Kalan, ali Žitnik, ali Bog ve kdo izmej urednikov našega „Slovenca", — najnovejši, preduhoviti dovtip „političnega lista za slovenski narod". Res, krasen dovtip, in le obžalovati je, da se mej narodom ne bo toliko razširil, kolikor bi v resnici zaslužil. Tik dovtipa pa je izlegel včerajšnji „Slovenec" toliko moralične razlučenosti, da bi se človek temu čudil, če bi ne znal, da se take razlučenosti, kadar je treba, pri „Slovenčevih" za groš kupita vsaj dva vatla! Kaj se je zgodilo, da so vse spravoljubne mušice našega „Slovenca" pokonci? Da ogorčene duše pobivajo dr. Tavčarja, in da je le-ta tolikokrat in tolikokrat zopet mrtev, ume se samo ob sebi. Ali to je postranska stvar, in o nji ne govorimo. „Slovencu" je sevé glavna stvar: vse, kar služi za poleno proti dr. Tavčarju, se pograbi, in Bogu se daje hvala za vsak polenček, ki se more dobiti. In tak polenček se je sedaj dobil, prav za prav ne proti Tavčarju, temveč proti kranjskemu deželnemu odboru. Po krščanskem navodilu: Delaj svojemu bližnjemu kolikor mogoče največ škode, justifikuje se dr. Tavčar — ki je bil že stokrat pri „Slovencu" mrtev obešen, — še jedenkrat, in upajmo, ker se mora vsakemu mrliču mir privoščiti, da ga bodo že jedenkrat pri miru pustili — v grobu! — Ali kaj se je zgodilo? Deželni odbor prišel je po dolgem času do prepričanja, da ni dopustno, da bi dva deželna uradnika očitno in javno stala na čelu lista, kojega jedina naloga je hujskanje in najostudnejše osobno psovanje. Da bi državni uradnik, ali recimo tudi škofijski uradnik predrznil se tako javno nastopiti, kakor sta nastopila omenjena dva deželna uradnika, bi se mu pele drugače litanije! Deželni odbor pa je obema izrekel ponižen vkor, in v interesu discipline je zahteval, da imata razrešiti javno zvezo z omenjenim listom, ki je pravi nebodigatreba, posebno sedaj, ko se je dosegla sprava. „Slovencu" pa to ni všeč, ker zmiraj rad zgago dela, in ker je bil kurat Koblar zadnje čase njegov ljubljenec in pobratim. Nas sicer ta afêra malo briga, če se bratijo Kalan-Žitnik-Koblar jim privoščimo to veselje, — ali glede deželnega odbora pa vendar menimo, da skoraj ni mogel drugače postopati, če

---

ljivostjo, da bi se njen duh bavil s čim druzim, toda nehote se je vedno vračala k misli, da se Ljolječka rada skriva . . .

Ko je bila Ljolječka še prav majhna ter se je šele naučila izpoznavati mamo in strežnico, je bilo včasih videti, kakor da dete nakrat mamo poredno pogleduje, se jej smehlja ter se skriva za ramo pestunje, katera jo je držala na rokah. Potem je kukala prekanjeno izza rame. V zadnjem času je Fedosja zopet navadila Ljolječko mej kratkimi presledki, ko je bila mama odsotna, skrivati se; in ko je mama videla, kako dražestna je Ljulječka, kadar se skriva, začela se je sama skrivati.

IV.

Naslednjega jutra je Serafima Aleksandrovna v veseli skrbi za Ljolječko pozabila na Fedosjino včerajšnjo govorico. Toda ko je šla iz otročje sobe, da naroči obed, in ko se je zopet vrnila, bila je Ljolječka pod mizo skrita, in ko ji je od tam klicala: „Kukú!", tedaj je postalo Serafimi Aleksandrovni mahoma tesno pri srci. Dasi se ji je zdel ta neosnovani, prazni strah takoj nespameten, ni mogla vender Ljolječke nič več zabavati s skrivanjem, nego je skušala Ljolječkino pozornost obrniti na druge stvari.

Ljolječka je bila prijazen, ubogljiv otrok. Rada se je udala mamini želji. Toda ker je bila že vajena, da se je mami skrivala ter jej klicala „kuku", je to storila tudi istega dne še večkrat.

Serafima Aleksandrovna se je trudila, da bi dala Ljolječki kako opravilo. Toda to ni tako lahko, zlasti ako človeka motijo moreče, grozilne misli.

Zakaj je mislila Ljolječka vedno na svoj „kukú?" . . . Zakaj se ni še naveličala vedno istega: zapirati oči ter skrivati svoj obrazek? Morda nima Ljolječka tolikega nagnenja do življenja, kakor drugi otroci, kateri neprestano gledajo stvari, ki so okrog njih! Tako si je mislila Serafima Aleksandrovna.

A če je tako, li ni to znak organične slabosti? Li ni to kal nezavedane mržnje do življenja?

Serafimo Aleksandrovno so mučile hude slutnje. Sramovala se je napram Fedosji in napram sami sebi, da bi se nehala skrivati igrati. Toda ta igra ji je postala muka, tem bolj, ker jo je vkljub temu mikalo in vedno bolj sililo igrati se ter skrivati se Ljolječki ali iskati skrito Ljolječko. Serafima Aleksandrovna je čestokrat sama začela to igro, a trpela je pri tem, kakor človek, ki stori kaj zlega, dasi vé, da to ni prav. Bil je to hud dan za Serafimo Aleksandrovno . . . V.

Ljolječka je šla v postelj. Njene oči so se ji od utrujenosti zapirale, ko je legla v omreženo posteljo. Mama jo je pokrila z višnjevo odejo. Ljolječka je pomolila svoje bele, nežne ročice izpod odeje ter jih iztegnila, da objame mamo. In mama se je nagnila k njej, Ljolječka pa je poljubila mamo z nežnim izrazom na trudnem svojem obrazku ter je povesila glavo na blazino. Rokice so se skrile pod odejo, in dekletce je šepetalo: „Rokice — kukú".

Mama je zatrepetala — Ljolječka pa je ležala tiho, tako majhna, tako slabotna. In Ljolječka se je lahno nasmejala, zamižala ter dejala znova tiho: „Oči — kukú".

In potem še tišje: „Ljolječka — kukú".

S temi besedami je zaspala, z licem na blazini, v odejo zavita, majhna in slabotna. Mati pa je zrla na njo, žalostno, nežno . . .

Dolgo je stala Serafima Aleksandrovna poleg Ljolječkine posteljice ter gledala boječe svojo hčerko.

„Saj sem njena mati, je-li mogoče, da bi je ne mogla obvarovati?" — si je mislila ter si predočila različne nevarnosti, katere bi utegnile pretiti Ljolječki.

Molila je še dolgo v tej noči, toda molitev ni olajšala njenega težkega srca . . .

(Konec prih.)

mu je kaj mari za ugled. Kdor je uradnik ima gotove zaveze nasproti svoji službi; pri vseh uradih je tako, in kogar taka uradna zaveza preveč teži, si lahko pomaga s tem, da pusti službo. Da bi pa vrhovni urad služil jedino le v zasmeh svojim uradnikom, kaj tacega se še celo od kranjskega deželnega odbora ne more in ne sme zahtevati. To je resnica, koje pa gospodje pri „Slovencu“ ne bodo umeli, ker je ravno umeti nočejo! Zategadelj bilo bi brezuspešno delo, prati glave tem zamorcem, ki se itak oprati ne dajo. Kdor zabavlja na narodno stranko, ta je ti gospodi k srcu priraščen. In ker je bil g. Koblar mojster v najgršem osobnem psovanju, jokajo in točijo sedaj solze, da je prepluta cela Ljubljana. Mi pa se temu ne čudimo, kakor se ne čudimo nazoru, da duhovnik, ako prevzame deželno službo — ni deželni uradnik. Če smo prav poučeni, zastopal je Koblar v teku preiskave taisto načelo, češ, da ni deželni uradnik, da je samo svojemu škofu odgovoren, in da mu je le-tá dovolil, da sme nadaljevati politično svoje delovanje. Res, zmešnjava nad zmešnjavo!

— (**„Soča“ proti „Slov. Narodu“.**) Gospod Gabršček taji, da bi bil proti dru. Tavčarju rabil nepošteno orožje. Priobčuje pa „nepričakovano“ pismo dra. Frankota, s kojega bode vsak razvidel, da je „Soča“ v ti zadevi zavijala resnico, ko je dala celi zadevi tako podobo, kakor da se je kazenska ovadba vložila v nemškem jeziku. Da je „Soča“, ako ji je res na resnici, pisala, da se je pred pismeno kazensko objavo doposlal sodišču nemški brzojav, da pa je bila cela preiskava vzlic temu čisto slovenska, da se radi brzojavke ni izdal niti jeden nemški sklep, da je bila tudi obtožnica slovenska — bi ji nikdo ničesar očitati ne mogel, ker so po našem mnenji tudi nemški brzojavi na slovenska sodišča nedopustni. Ali „Soča je bistvene reči zamolčala, in kdor je čital njeno notico, moral je živeti v veri, da se je vložila nemška objava, s katero se je provzročila nemška preiskava. O kaj takem pa ni moglo biti govorice, in nepoštenost tiči ravno v tem, kar se je vedoma in modro zamolčalo. Pred sodiščem ni krivoprisežnik samo tisti, ki izmišljene reči pripoveduje, temveč tudi tisti, ki izpove samo del resnice, drugo pa zamolči. Če gospod Gabršček tega ne ve, pa se naj obrne do svojega ljubljanskega zastopnika, dra. pl. Wurzbacha, in ta ga že pouči. Na Gabrščekovo sodbo, da je dr. Tavčar toliko in toliko skvaril, pa zopet nič ne damo! Dvakrat punctum!

— (**Nacijonalci v stiski.**) Zgodilo se je zopet jedenkrat, da v kazini nimajo gostilničarja. Ni še dolgo tega, kar je priporočenca „Südmarcke“ vzela noč, in že jo je „mit treudeutschem Gruss“ popihal tudi njegov naslednik, ki je zajedno krčmar na Šentpeterski cesti. Pustil je svoje nemškonacijonalne somišljenike na cedilu in to neposredno pred veliko Bismarckovo slavnostjo, katera bi se bila morala danes vršiti. Šel je, dasi mu ni bilo niti za lokal niti za plin nič plačevati, ker še toliko ni zaslužil, da bi bil mogel plačati troške za pometanje, in tako je pokvarjena Bismarckova slavnost, kar je gotovo velika nesreča.

— (**Kot darilce letošnjemu občnemu zboru družbe sv. Cirila in Metoda**) omislila je tukajšnja šenklavško frančiškenska ženska podružnica 100 prav ličnih društvenih znakov. Dame te podružnice prodajale jih bodo danes zvečer in jutri na družbino korist in upajo, da jim pripomorejo zborovalci in zborovalke s pridnim kupovanjem do lepega gmotnega uspeha.

— (**Dopisnice v korist družbe sv Cirila in Metoda.**) Trnovsko šentjakobska ženska podružnica družbe sv. Cirila in Metoda je ravnokar izdala dvoje dopisnic, katere je prištevati najlepšim te vrste. Obe vrsti dopisnic sta okrašeni s sliko nepozabne rodoljubkinje in pospeševateljice družbe sv. Cirila in Metoda, gospe Marije Murnikove. Te dopisnice se bodo prodajale pri jutrišnjem občnem občnem zboru družbe sv. Cirila in Metoda v Ribnici. Pozneje se bodo dobivale v Ljubljani v vseh narodnih trgovinah s papirjem, dočim ima glavno zalogo za deželo neutrudna blagajničarica trnovsko-šentjakobske podružnice, gdč. Jelica Lozarjeva v Ljubljani.

— (**Himen.**) Poročil se je danes gosp. Fran Kristan, c. in kr. narednik v Ljubljani z gdč. Emilijo Zalokarjevo, hčerjo znane národne rodbine v Škocijanu pri Turjaku.

— (**Naši ljubljanski dirkači**) pripadajoči klubu slov. biciklistov „Ljubljana“, so se spet odlikovali na VI. mejnarodni dirki, ki se je vršila v nedeljo, dne 7. t. m. v Zagrebu. O tej dirki se nam piše: Pri II. točki, dirka junijorov, je došel prvi na cilj g. Aquillino Grassi, tretji pa g. Drag. Bohinec. Prvi je prevozil progo 1000 *m* v 1 min. 33 sek ter tako pobil glavnega hrvatskega konkurenta, g. M. Karasa, ki je došel drugi na cilj. Pri IV. točki, 6 krogov = 3000 *m*, je prišel prvi na cilj g. Aq. Grassi, drugi g. August Speil in tretji g. Drag. Bohinec. Prvi je vozil 5 *m* 4 sek., drugi 5 min. $4^2/_5$ sek., tretji 5 min. $4^3/_5$ sek. Nagrade v vrednosti 60, 40 in 20 kron. V I. točki „Grand Prix de Zagreb“, 1000 *m*, katere so se udeležili večinoma le najboljši dirkači profesijonalci à la Lurion, Reininger, Jehlička, Fritz i. t. d., je prišel prvi enkrat okrog g Drag Bohinec. enkrat pa g. August Speil. Oba sta dobila za to posebne nagrade. V odločilni vožnji za „Grand Prix de Zagreb“, pri kateri so smeli štartati le še štirje kot najboljši dirkači, je prvi dospel na cilj Lurion, drugi Heller (oba Nemca), tretji Jehlička (Čeh) in četrti Scharrer (Hrvat). Nagrade 500, 150, 80 in 30 kron. Naši dirkači so vsem imponirali s svojo mirno in taktno vožnjo. Imeli so vedno jednaki a hiter tempo ter so s tem vse druge, ki so vajeni na dirkališču le takorekoč „bumlati“, močno utrudili (izpumpali), čemur so profesijonalci sami pritrdili. Naši dirkači so vztrajni, le pravi špurt (t. j. da se v zadnjem trenotku močno zažene) jim še primanjkuje. To pa pride od tega, ker nimajo prave trenaže, drugače bi marsikatero darilo odnesli in drugim veliko preglavice delali. Razun treh dirkačev je posetilo Hrvate še mnogo členov našega kluba in tudi drugih slovenskih društev. Zadržani pa so poslali brzojave.

— (**Ljudsko gibanje v Ljubljani.**) Tekom drugega četrtletja letošnjega leta porodilo se je v Ljubljani 313 otrok, umrlo pa je 269 oseb ter šteje naše mesto sedaj 36.189 prebivalcev. Poročilo se je v tem četrtletju 85 parov. Mej umrlimi bilo je 43 oseb, ki so bile stare čez 70 let. Ponesrečilo je pet oseb in sicer so tri pri kopanju utonile, jedna je bila povožena, jedna pa se je smrtno opekla. Štiri osebe so se same usmrtile, jedna pa je bila ubita.

— (**Samomor.**) V Tivolskem gozdu se je danes popoludne neki tujec ustrelil. Pisal se je menda Jos. Wittek in je bil bržčas delavec, a njegova identiteta še ni popolnoma dognana, kakor tudi še ni znano, iz katerega vzroka se je ustrelil.

— (**Ustanovna slavnost „Idrijskega Sokola“.**) Piše se nam: Za ljudsko veselico, ki se bode vršila povodom ustanovne slavnosti „Idrijskega Sokola“ 15. avgusta popoludne na travniku gosp. Grudna, kaže se vsestransko zanimanje. Prirejajo se take veselice lahko le po večjih mestih, a pri nas je potreba zato veliko priprav in stroškov. Kaj čuda, da je zanimanje tako veliko. Saj dospe isti dan semkaj mister Mustafa s svojo svetovnoznano menažerijo, ki je obujala pred nedavnim časom občno pozornost vseh merodajnih — kitajskih faktorjev, in ki dovede najlepše eksemplare živalij iz vseh delov sveta. Posrečilo se nam je pridobiti za ta dan tudi miss Brl s svojim veleslavnim orijentalskim panoptikom, v katerem se bodo videle najznamenitejše stvari historično antikvarične vrednosti in iz sedanje dobe. Poleg tega je nastavljeno strelišče za streljanje golobov, kokošij itd. Korenjaki in slabotneži bodo lahko merili svoje moči, preskrbljeno ni samo za plesalce, ampak tudi za plezalce. Slavna pevska društva so nam obljubila svojo pomoč, sl. kapele bodo svirale najnovejše komade. Nikdo naj ne zamudi si ogledati te veselice že radi načina in vrste veselice same; vrhu tega ima veselica tudi namen, gmotno podpreti našega mladega „Sokola“. Za goste je, kakor že poročano, vse preskrbljeno. Na svidenje torej 14. in 15. avgusta v Idriji!

— (**Jubilejna kapelica sv. Cirila in Metoda pod Ojstrico.**) katero stavi Savinska podružnica „Slov. plan. društva“, bode v kratkem dodelana. Blagoslovljenje iste bode koncem avgusta oziroma v začetku septembra. Zanimanje zato kapelico je posebno v Gornji savinski dolini prav veliko. Pravočasno hočemo še poročati o tej stavbi in opozarjamo že sedaj cenjene hribolazce, naj narede izlet v prekrasne Savinske planine povodom blagoslovljenja kapelice.

— (**Ljubljanski škof v Gornjemgradu.**) Dne 8. t. m. popoludan pripeljal se je knezoškof Jeglič v Gornjigrad ogledat si obširna škofovska posestva. Ves trg je bil v zastavah. Istega dne zvečer priredila je požarna bramba bakljado in gornjegraško pevsko društvo je zapelo podoknico. Pele so se tri pesni, in sicer: „Slovanski brod“, „Pozdravljam te, gorenjska stran“ in Aljažov „Triglav“. Sledeči dan bral je knezoškof slovesno sv. mašo, pri kateri je bilo zelo obilo ljudstva.

— (**Slovansko pevsko društvu v Ptuji**) presi gospode poverjenike, da pošljejo nabrano členarino najdalje do 13. avgusta 1898., da je mogoče sestaviti letni račun.

— (**Združenje Istre s Trstom.**) Pred kratkim je zagrebški „Obzor“ priobčil članek, v katerem je plediral za združenje Istre s Trstom. V istem smislu se je izrekel tudi „Pensiero Slavo“, dočim sta se „Naša Sloga“ in „Edinost“ izrekli odločno proti združenju, češ, da bi združenje same Istre s Trstom bila smrt za slovansko Istro.

---

* (**Žaloigra**) Poštni kontrolor Müller na Dunaju je zagrešil v uradu malenkostno napako. Ker je bil sila nervozen in razburjen ter se je bal, da se začne kaka preiskava, si je v trenotku hipne omotice duha prerezal grlo ter umrl. Ko je zvedel najstarejši sin nesrečnika, da je oče mrtev, je tekel z Dunaja ter se vrgel v valove Dunava. Neki redar pa ga je rešil. Vdova in otroci Müllerjevi dobé pokojnino, saj napaka, vsled katere se je Müller usmrtil, je namreč docela ničevna.

* (**Nesreča pri Gmündu**) Poroča se, da bi bil strojovodja Balling svoj osobni vlak lahko ustavil in da bi se ne bil zaletel v brzovlak, kajti sprevodnik mu je tekel vsaj 250 m naproti ter je položil kapice. Balling pa je postal nakrat ves zmešan, da ni rabil vacuum-zavore niti ni opozoril sprevodnikov na posameznih vozeh. Trdi se zato, da Balling vsled strahu ni bil normalne paméti. — Zanimivo je, kako se je rešil trgovski potovalec Feliks Fröhlich. Potoval je s svojo 17letno hčerjo Malvino. Gdč. Malvina se je peljala to pot prvič z vlakom po veliki lanski železniški nesreči pri Wittmannsdorfu. Lani je skočila gdč. Malvina iz vagona ter se tako rešila gotove smrti, kajti pol minute pozneje je bil vagon razbit. Ko pa se je zadnjič brzovlak nakrat ustavil, je planila gospica zopet takoj z vlaka ter potegnila za seboj očeta, dasi se je branil. In tudi to pot se je pripetila hip pozneje katastrofa.

* (**Tatvina.**) Pri prvem „Domovinskem dobrodelnem društvu“ v Budimpešti se je mej predvčerajšnim obč. zborom izkazalo, da je upravitelj Jeszenski poneveril 100 000 gld. Na Ogerskem so poneverjenja in tatvine sedaj že kar stalno na dnevnem redu!

Darila:

Uredništvu našega lista so poslali:

Za družbo sv. Cirila in Metoda: Namestu venca na krsto pokojnemu g. Avgustu Skabernetu rodbina Rosman v Novem mestu 10 kron. — G. prof. dr. Lovro Požar, ravnatelj višje dekliške šole v Ljubljani, zdaj v Ponoviču, 6 kron namestu venca umrlemu prijatelju g. Skabernetu. — Gdčna. Mimi Tollazzi v Dol. Logatcu 60 kron, katere je nabrala mej svati nove maše preč. gosp. Mateja Trepala v Rovtah z geslom: Ne vdajmo se! Naprej zastava Slave! — Odmeva ves naj tožni Korotan — Od šumne Soče onkraj plovne Drave — Slovenec bodi gospodar — Slovan! — Zbrani rodoljubi in rodoljubkinje v Trebnem nabrali pri odhodnici dragih Semenovih 20 kron 20 vin. — Gdčna. Poldka Bavdek v Krškem nabrala na novi maši gosp. Valentina Knavsa 20 kron. — Gosp. Andrej Lavrenčič, gostilničar v Divači, 2 kroni, namesto venca na krsto g. A. Skaberneta. — Gosp. Jan Wohnout, dijak v Pragi, 20 vin., preostanek naročnine. — Skupaj 118 kron 50 vin. — Živeli ljubeznjivi nabiralki in vsi rodoljubni darovalci in darovalke in njih nasledniki!

Telefonična in brzojavna poročila.

Dunaj 10. avgusta. Minister zunanjih del grof Goluchowski se je vrnil iz Ischla.

Praga 10. avgusta. Češki listi prijavljajo komuniké, kateri naznanja, da sta imeli parlamentarni komisiji mladočeškega kluba in kluba čeških veleposestnikov v Pragi skupno posvetovanje, pri katerem se je doseglo popolno soglasje, tako glede sedanjega položaja, kakor tudi glede nadalnjega postopanja. Mladočeški listi javljajo zajedno, da stranka ni imela nobenih novih pogajanj z vlado glede jezikovnega zakona.

Praga 10. avgusta. Slovenski poslanec Berks je v „Politiki“ priobčil članek, v katerem se poteguje za to, da se avstro-ogerska banka razdeli v dve samostojni banki in da se tudi carinska in trgovinska zveza z Ogersko pretrga, status quo pa naj ostane v veljavi do l. 1903., ko potečejo trgovinske pogodbe z inozemstvom.

Cetinje 10. avgusta. Pri slavnostnem obedu na čast bolgarskemu knezu je knez Nikola napil knezu Ferdinandu, povdarjajoč, da imajo Bolgari in Črnogorci vseskoz skupne interese, in da moreta obe državi napredovati, samo če postopata skupno. Prestolonasledniku princu Danilu je bolgarski knez podelil veliki kordon Aleksandrovega reda z briljanti, ministru zunanjih del, Vukoviću in turškemu poslaniku veliki križec bolgarskega reda za zasluge. Ob $^1/_2$12. uri ponoči je knez odpotoval na Cetinje, kamor je prišel ob 6. uri zjutraj in kjer je bil sprejet z vojaškimi častmi.

Madrid 10. avgusta. Najvišje mornarsko vojaško sodišče je začelo preiskavo proti generalu Toralu, bivšemu zapovedniku v Santiagu, radi kapitulacije.

Washington 10. avgusta. Mac Kinley je imel dolgo posvetovanje s francoskim poslanikom Cambonom. Vlada še ni nič sklenila glede odgovora Španske na mirovne pogoje ter bo o tej stvari sklepala šele tedaj, ko dobi avtentično besedilo španskega odgovora.

Poslano.*)

Gosp. **Ant. Jerkiču,** fotografu v **Gorici.**

Nisem mislil, da imam s takim „kolego" in „narodnjakom" opraviti; res, za veliko boljega sem Vas smatral. Ker pa spravljate osebne stvari mej svet — Vam tudi jaz ne bodem molčal — in občinstvo naj potem sodi.

Jaz sem bil tako kolegijalen, da sem Vam brzojavil, da protestiram proti reproduciranju svojih slik, ker sem bil v pravu. Zapretil sem Vam sicer s tožbo, a vložil je nisem, ker sem hotel imeti poprej Vaš odgovor.

Evo Vam Vaš odgovor.

V Tominu, dne 8. maja 1898.

Gospod **D. Rovšek,** fotograf v **Ljubljani.**

Z ozirom na Vašo cenjeno brzojavko od dne 7. t. m. usojam se Vam naznanjati, da imate v tem obziru prosto roko ter Vam ni bilo treba niti brzojaviti, ker ste me lehko tožili, tudi ako jaz nisem obveščen o tem.

Ako pa ste mnenja, da me spravite z Vašim žuganjem v kozji rog, se jako varate.

V tej zadevi Vam ne morem druzega sporočiti, kakor da obžalujem Vašo brezpomembno razburjenost. Od moje strani pa ste lehko z mirno vestjo prepričani, da ne potrebujem od Vas nikakih navodil, ker vem sam prav dobro, kaj je dovoljenega, kaj prepovedanega ter Vas pustim pri Vašem najodločnejšem protestiranju. Pri meni so le §§§§§§ merodajni.

Toliko v Vašo tolažbo, pa brez zamere.

S spoštovanjem

Anton Jerkič,
fotograf.

Tako, gospod Jerkič! Tukaj je začetek, sedaj pa roko na srce: Kdo je pričel „nesramnost"?

V daljnih svojih pismih mi še celo grozite, da boste Vi proti meni sodnijsko postopali. Vidite, gospod Jerkič, za me ni zadostovalo toliko paragrafov, kot jih Vi naštevate v svojem pismu, a za Vas je zadostoval — le jeden.

Vi pripoznate krivdo v svojih zadnjih pismih, Vi pripoznate, da ste mi napravili škodo, sploh pripoznate vse in prosite usmiljenja.

Če ste bili tako nedolžni, zakaj pa niste pustili, da bi se bila vršila obravnava? Zakaj ste prosili višje gospode tu, naj uplivajo na mene, da Vam prizanesem? — Dobro, sedaj, ko sem Vam prizanesel, pa ste zopet aroganten. Ne vem torej, kdo je večji „nesramnež" — jaz — ali Vi?

Res bi bil napravil — če ne najboljši — a gotovo dober „kšeft", če bi mi Vi ne bili onemogočili tega s svojo nezakonito — da ne rabim hujšega izraza — konkurencijo. Hoteli ste pač napraviti sami najboljši „gšeft", a tako ste se sami dobro opekli, meni pa tudi prav dovolj škodovali.

Dav. Rovšek,
fotograf v Ljubljani.

*) Za vsebino tega spisa je uredništvo odgovorno le toliko, kolikor določa zakon. (1219)

Za prebivalce mest, uradnike itd. Proti težkotam prebavljenja in vsem nasledkom mnogega sedenja in napornega duševnega dela je uprav neobhodno potrebno domače zdravilo pristni „Moll-ov Seidlitz-prašek", ker upliva na prebavljenje trajno in uravnovalno ter ima olajševalen in topilen učinek. Škatljica velja 1 gld. Po poštnem povzetji razpošilja to zdravilo vsak dan lekar **A. MOLL**, c. in kr. dvorni zalagatelj, na DUNAJI, Tuchlauben 9. V lekarnah na deželi je izrecno zahtevati **MOLL-ov** preparat, zaznamovan z varnostno znamko in podpisom. Manj kot 2 škatljici se ne pošljeta. 3 (5—11)

Zahvala.

Podpisano predsedništvo „Zaveze slovenskih učiteljskih društev" dovoljuje si tem potom izreči najiskrenejšo zahvalo vsem onim, ki so pripomogli, da se je I. skupščina „Zaveze slov. učit. društev" v Ljubljani vršila tako sijajno.

Posebno se pa zahvaljuje: Slavnemu krajevnemu odboru, na čelu mu častni predsednik preblagorodni gospod župan Ivan Hribar, za obilni trud, ki ga je imel za prireditev glavne skupščine; slavnim narodnim društvom: „Narodnemu domu", „Čitalnici", „Sokolu", pevskemu društvu „Slavec" za prepustitev prostorov v ponosni palači, v krasnem „Narodnem domu"; gosp. Leop. Potrebinu za spretno vodstvo koncerta; vsem damam pevkam in gospodom pevcem, posebno solistom: Avg. Štefančiču, Fr. Serajniku, R. Vrablu, ter gospicam Miri Devovi, Anici Lapajnetovi, Pavli Razingerjevi in Fani Bilinovi.

Presrčna hvala tudi vsemu narodnemu meščanstvu ljubljanskemu na blagohotnosti, s kojo je sprejemalo slovensko in istrsko-hrvatsko učiteljstvo one dni v Ljubljani. Slava!

Predsedništvo „Zaveze slovenskih učiteljskih društev" po Kranjskem, Štajerskem, Primorskem in Koroškem

v Št. Juriju pri Kranju, dné 7. avgusta 1898.

Tajnik: **Drag. Česnik.** Predsednik: **L. Jelenc.**

Zahvala.

V prijetno dolžnost si šteje podpisano vodstvo izreči iskreno zahvalo vsem dobrotnikom in prijateljem šole, kateri so z denarnimi prispevki ali drugimi darili omogočili, da se je šolska slavnost v proslavo petdesetletnice Nj. Vel. Franca Jožefa I. tako častno in sijajno završila. Hvala pa tudi vsem p. n. damam, ki so rade volje skrbele za strežbo. Vsem: Bog plati!

Šolsko vodstvo 4razrednice v Šmartnem pri Litiji

dné 7. avgusta 1898.

(1248) **Iv. Bartl,** nadučitelj.

Meteorologično poročilo.

Višina nad morjem 306·2 m.

Avgust	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura v °C	Vetrovi	Nebo	Padavina v mm v 24 urah
9.	9. zvečer	733·1	15·4	sr. sever	oblačno	
10.	7. zjutraj	735·6	12·5	sl. ssvzhd,	oblačno	10·3
„	2. popol.	737·1	20·5	sr. vzjvzh.	del. obl.	

Srednja včerajšnja temperatura 19·3°, v soglasji z normalom. Včeraj popoludne dež, vihar, večkratno bliskanje in grmenje.

Dunajska borza

dne 10. avgusta 1898.

Skupni državni dolg v notah	101 gld.	75	kr.
Skupni državni dolg v srebru	101 „	60	„
Avstrijska zlata renta	121 „	65	„
Avstrijska kronska renta 4%	101 „	35	„
Ogerska zlata renta 4%	120 „	75	„
Ogerska kronska renta 4%	98 „	60	„
Avstro-ogerske bančne delnice	903 „		„
Kreditne delnice	362 „	25	„
London vista	120 „	—	„
Nemški drž. bankovci za 100 mark	58 „	82½	„
20 mark	11 „	75	„
20 frankov	9 „	52½	„
Italijanski bankovci	44 „	30	„
C. kr. cekini	5 „	63	„

Sv. maše zadušnice za preminolega gospoda **Avgusta Skabernéta**, veletržca, brale se bodo **v četrtek, dne 11. avgusta,** ob 9. uri v frančiškanski cerkvi.

(1220) **Rodbina Skabernè.**

Dijak

sedmogimnazijec, išče stanovanja s primerno instrukcijo (tudi domačo deco).

Pošiljatve naj se odpošljejo pod **„Inštruktor"** na upravništvo „Slov. Naroda". (1217—1)

Izučen kurjač

vzprejme se (1182—6)

v tovarno za lep (lim) v Ljubljani.

Stanovanje

na Mestnem trgu, II. nadstropje, z uporabo vrta, **se odda z oktobrom.** — Povpraša naj se **v lekarni Trnkóczy-jevi.** (1205—2)

Najden denar!

V ponedeljek, dné 8. t. m., je bilo v Ljubljani nekaj denarja najdenega, kdor ga je izgubil, naj se izglasi pri **Andreju Oberstar-ju v Šodražici.** (1216—1)

Učenec (1189—2)

čvst, ne pod 14 let star, ki ima veselje do kupčije, se vzprejme takoj v trgovino mešanega blaga

Jakoba Petrovčič-a v Trebnjem.

Vzprejmem takoj

spretnega težaka

ki je vešč pisave in opravila v trgovskem skladišču. Ponudbe direktno

(1215—1) **Alojzij Domicelj, Rakek.**

Posebno fini pristni

med (1188—2)

(pitanec) dobi se po **50 kr. jedno kilo** pri

Jakobu Petrovčič-u, Trebnje.

V Igriških ulicah št. 8 v Ljubljani

odda se s 1. novembrom 1898 (1190—3)

več pritličnih prostorov

event. odda se takoj do sedaj ravno tam opravljana

lončarija z vso pripravo v zakup.

Naznanilo.

Ker se je razširila govorica, da je gospod Lotrič kriv v računanji akordne plače, naznanjamo, da to ni res. (1213)

Vlivarji tvrdke A. Samassa.

Fran Kristan

c. in kr. narednik

Emilija Kristan rojena *Zalokar*

poročena. (1214)

Ljubljana *Škocijan pri Turjaku*

dné 10. vel. srpana 1898.

Stanovanja za novemberski termin.

Na Tržaški cesti št. 12 a se da v najem prodajalnica za vsako trgovino pripravna, z jedno sobo, kuhinjo, kletjo itd. Istotam se odda **stanovanje** v I. nadstropji, z dvema sobama, kuhinjo, shrambo itd.

Dalje **se dajo v najem na Tržaški cesti št. 10** v vrtnariji: **stanovanje** s treml sobami, kuhinjo in pritiklinami v I. nadstropji in **stanovanje** pri tleh z jedno sobo, kuhinjo in pritiklinami.

Pri vseh stanovanjih je pravica vporabljati vrt, in imajo stranke brez otrok prednost.

Povpraša naj se istotam pri lastniku **Alojziju Korzika** ali **v prodajalnici cvetlic Šelenburgove ulice št. 5.** (1197—2)

Štev. 8135. (1204)

Naznanilo.

Zaradi glavnega snaženja uradnih prostorov ostane deželna blagajna kranjska, Turjaški trg štev. 3. od 16. do vštetega 18. avgusta t. l. strankinemu prometu zaprta.

Deželni odbor vojvodine Kranjske

v Ljubljani, dné 1. avgusta 1898.

Gostilna v najem!

Gostilna I. vrste na Bledu

na najpripravnejšem kraju, ob cesti ležeča, z velikim prometom.

se odda v najem ali na račun.

Pisma pod naslovom: **„A. B. štev. 111 Bled, poste restante".** (1127—5

Izdajatelj in odgovorni urednik: Josip Nolli.

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne"